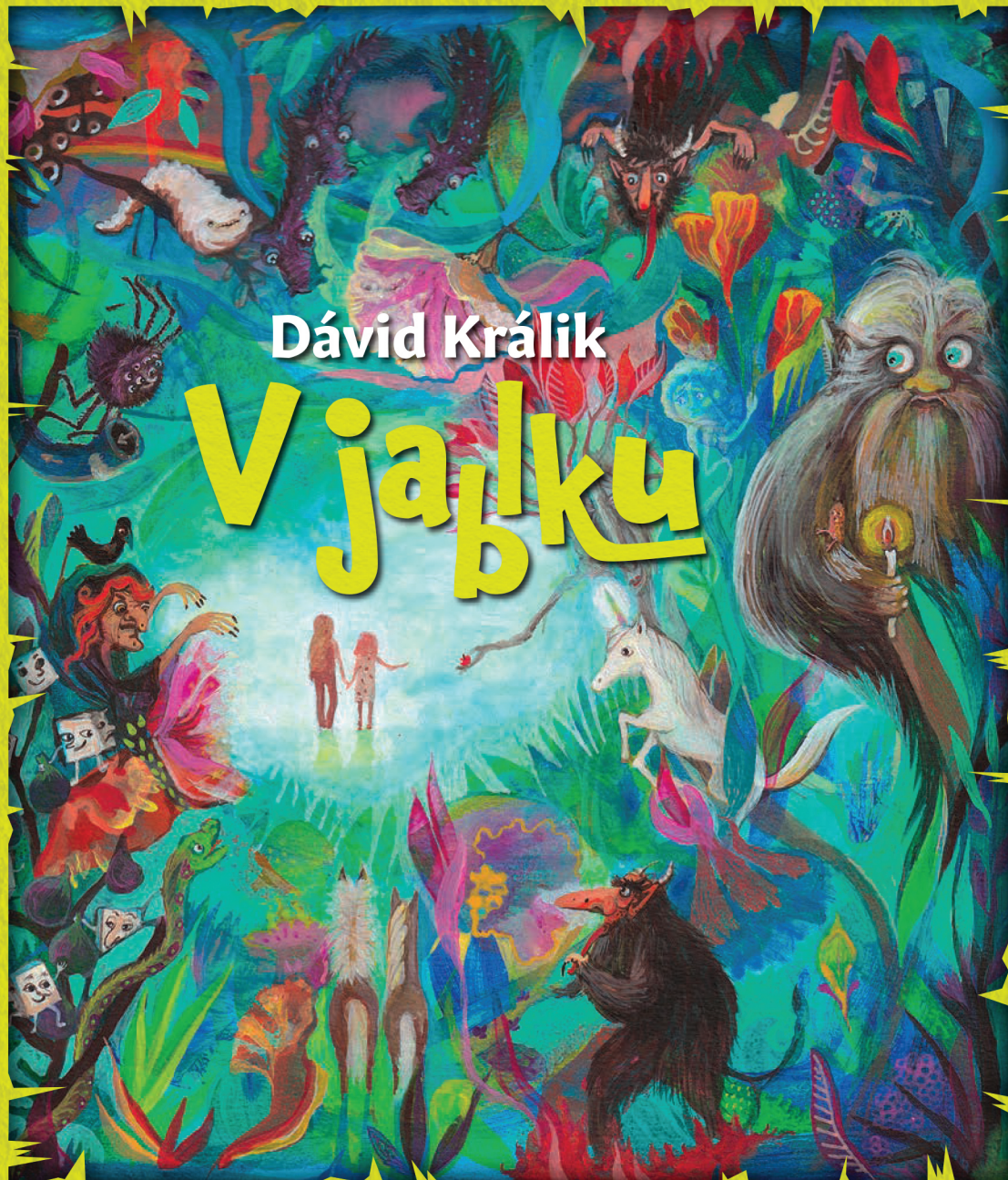

Dávid Králik

V jablku

Vjaluku

Dávid Králik

V jabloku

Ilustrácie **Barbora Repková**

Texts © Dávid Králik
Illustrations © Barbora Repková
Design © SOFT DESIGN, s. r. o.
Slovak edition © Perfekt 2022

Predhovor

*Vždy som to tušil. Bolo vrcholne nepravdepodobné,
že by toto tu bol jediný svet, ktorý existuje.
Keď človek vezme do úvahy fakt, že priestor i čas
sú nekonečné, len ťažko možno predpokladať, že
by nekonečnosť mala patriť len jednej životnej línii.
Kládol som si otázky a ... nie a nie nájsť odpovede.
Dnes už viem, prečo, ak sa človek s otázkou v očiach
pozerá do diaľav, len ťažko zachytí odpoveď, ktorú
má zvyčajne priamo pod nosom. Ale tak to v živote
zrejme musí byť, odpovede na naše otázky sú
omnoho bližšie, než si dokážeme predstaviť.*

Na začiatku cesty

(podľa Viki i Veve)

Viki a Veve sú celkom neobyčajné dievčatá, sestry, ktoré sa občas hádajú, inokedy nedajú jedna na druhú dopustiť. Viki je staršia a vyššia. Veve zasa mladšia a nižšia. Viki je hnedovláska, Veve blond. Viki viac počúva, Veve rozpráva. Viki... no dobre, len som chcel, aby ste si predstavili dve úžasné baby, ktoré sú celkom rozdielne.

„Veve, prines z pivnice jablko, ja zatiaľ pohľadám sviečku, klinčeky a škoricu.“

Veve prevrátila oči, aby bolo všetkým jasné, že ju neskonale otravuje, keď jej Viki rozkazuje a bez slova sa vybrala do pivnice. Úzke betónové schodisko, ťažké železné dvere a za nimi dve miestnosti. Na stene vľavo svetlo. Veve stisla vypínač a v miestnostiach sa rozblíkali neónky. Keď bola menšia, vždy sa pri prvom bliknutí zľakla a kým svetlo blikalo, nikdy dnu nevstúpila. Bála sa, že tam niekto je. Ešte aj teraz ostala stáť na prahu a čakala, kým bude v pivnici bezpečne.

„Kde, do čerta, sú tie jablká?“ rozhládla sa. V prvej miestnosti bolo drevo na zimu a tiež kopa starých harabúrd, držiak na činky, plechovky so zaschnutými farbami, tvrdé štetce, ktoré niekto použil a zabudol namočiť do riedidla, zlomený sušiak na prádlo, stolička s tromi nohami, sánky z roku nula a kopa ďalších vecí, ktoré ani nedokázala pomenovať.

„Fakt nechápem, načo to všetko treba odkladať. Ľudia skladujú toľko zbytočných vecí a myšlienok...“ Vykročila k druhej miestnosti, tu to vyzeralo nádejnejšie a tiež zmysluplnejšie. Kompóty, zavárané uhorky, Vicki-bowles, nápoj, ktorý vzniká nahádzaním všakovakého ovocia

do 90-percentného rumu. V rohu miestnosti zbadala debničky s jablkami. Podišla k nim.

Viki zatiaľ v kuchyni našla nádobku s klinčekmi a starostlivo odsypala potrebný počet. Nádobku zatvorila a položila nazad, presne tam, odkiaľ ju pred malou chvíľou vzala. Už-už sa obrátila ku skrinke, kde predpokladala výskyt škorice, všimla si však, že koreničku nezarovnala presne podľa ďalších malých nádobiek s korením, a tak sa opäť načiahla k nádobke a dala veci do poriadku. Vždy bola rada, keď bolo všetko na správnom mieste. Až teraz sa bez nepríjemného pocitu obrátila ku skrinke, kde bolo zo všetkého trocha. Okrem celej škorice v nej mala svoje miesto múka, instantné polievky, pukance, prázdne zaváraninové poháre a, čuduj sa svete, aj sviečky. Práve, keď Viki otvorila nové balenie sviečok a jednu z nich vyťahovala, prišla Veve s jablkom.

„Povieš mi konečne, načo som mala priniesť to sprosté jablko?“ spýtala sa trochu podráždene, keď prechádzala okolo Viki.

„Ty trdlo, ideme spraviť vianočný svietnik,“ oznámila Viki so samozrejmosťou, s akou staršie sestry oznamujú veci tým mladším a o malú chvíľu už obe starostlivo zapichovali klinčky do prineseného jablka. Pribúdajúce klinčky postupne obkolesili celé jablko, kľukatili sa ako cesta, ktorá stúpa od úpätia kopca až po jeho vrchol. V hornej časti jablka hrdo stála sviečka a vedľa nej kusisko voňavej škorice.

„Hotovo,“ vydýchla si Viki.

„Ešte ju treba zapáliť! Ukáž, ja to spravím,“ hlesla Veve a schytila zapalovač.

„Ty? Prečo ty? Ved’...“ Začali sa o práve vytvorený svietnik ťahať a vo chvíli, keď súboj vrcholil, Veve šľukla zapalovačom.

Sviečka na vrchole jablka zažiarila a obe dievčatá zápasiace o jablko akoby skameneli. Celé to trvalo sotva niekoľko sekúnd, svet okolo jablka sa roztancoval a roztočil, chvíľu ešte bolo možné rozlišovať jednotlivé predmety, no svet sa krútil stále rýchlejšie a konkrétne tvary

prechádzali do tvarov abstraktných a napokon už ostalo len množstvo farieb. Cestička tvorená klinčekmi napíchanými v jablčku sa zázračne rozsvietila, ako keď v lietadle signalizujú núdzový východ a Viki s Veve na seba pozreli. „Ideme?“, šepkali oči jednej i druhej zároveň. Chytiac sa za ruky, váhavo vykročili na cestu, ktorú vyznačovali rozžiarené klinčky. Naokolo bola tma. A zmes vôní. Viki si uvedomila, že cíti vôňu pečeného kuraťa a tiež kvetov a obľúbeného šampónu z levandule.

„Cítiš to tiež?“ položila sestre otázku, akoby potrebovala potvrdenie, že to, čo vidí a cíti, nie je len jej vlastným výmyslom. Naozaj je dôležité, aby pravdu, ktorú vidíme, videli aj iní? Veve len mlčky prikývla. Zrazu všetko zhaslo, stíchlo, vône sa vytratili a neostalo nič, len tma...

„To je hnusná tma! Nesmieme tu zostať. Musíme ísť ďalej,“ zašepkala Viki a už aj vstala, ťahajúc Veve, stále učupenú v tme.

„Nie, počkaj, Viki, čo keď sa znova rozsvietia tie klinčky a my už budeme preč? Stratíme cestu! Počkajme ešte chvíľku, potom sa uvidí...“ nástojila Veve.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak chceš ísť hneď
a zaraz ďalej,
ako si praje Viki,
pokračuj na
strane*

*Ak chceš ešte chvíľu
ostať a počkať, či
sa klinčky opäť
nerozsvietia, ako navrhol
Veve, pokračuj na strane*

Pozor na myšlienky

(podľa Viki)

Viki sa nervózne rozhliadla, ale okrem siluety svojej sestry, ktorá čupela hneď vedľa nej, nevidela celkom nič.

„A čo ak sa nič nestane najbližšiu hodinu? Alebo aj dve? Ako dlho tu chceš čakať? Pod', musíme čo najskôr zistiť, čo má toto všetko znamenať!“ zahlásila rozhodne Viki a naoko sa začala zberať. To na Veve zabralo, chytila Viki za ruku a vykročila spolu s ňou. Pod nohami cítili mäkký, akoby špongiový povrch, po ktorom sa človek doslova kĺzal. Spočiatku si Viki myslela, že by mohlo ísť o niečo ako anglický trávnik, lenže ako tak kráčali, uvedomila si, že kroky v tráve vydávajú za normálnych okolností šuchot, ktorý teraz nepočuje.

„Veve, už si stúpila na nejakú nerovnosť, hrbol' alebo kameň?“ Sestra, ktorá obvykle veselo šteboce, teraz len mlčky pokrútila hlavou, čo Viki, samozrejme, pre okolitú tmú nemohla vidieť.

„Po čom to kráčame? Ako to, že tu nie sú žiadne kamene? Musí tu byť predsa nejaký kameň!“ Viki o čosi zakopla. Zastala, zohla sa a hmatom prechádzala po klzkom povrchu, v snahe nájsť to, čo narušilo hladkú cestu. V ruke pocítila pomerne veľký okruhliak.

„Pozri, kameň!“ natiahla ruku smerom k sestre.

„Nič nevidím,“ zašepkala Veve, „do frasa, keby tu bolo aspoň trochu svetla!“ Vtom sa začalo rozvidnievať.

Najskôr dievčatá uvideli jedna druhú, postupne, ako tma ustupovala, zbadali širu krajinu. Hodnú chvíľu obe prekvapene mlčali, lebo to, čo

videli, im nepripomínalo nič známe. Šíra pláň bledulinkej farby, hladká ako zrkadlo, ktorá sa rozprestierala všade, kam len dovideli.

„To je veľmi čudná krajina, nikde nič, len tento kameň...“ Viki uprene hľadela na kameň. Začala ho obracať a skúmavo pozorovať, akoby bol práve on kľúčom k tejto záhade. „Takýto kameň sa predsa nemôže vziať len tak odnikiaľ a z ničoho. Musí tu byť nejaká hora!“

„Pozri, Viki,“ potiahla Veve sestru za rukáv a vzrušene ukazovala do diaľky, kde hrdo stála obrovitánska hora. Viki neveriacky pokrútila hlavou. Prisahala by, že tam ešte pred chvíľou nič také nebolo. Bez toho, aby sa dievčatá slovom či gestom dohodli, vykročili priamo k hore, majestátna sa týčiacej v diaľke.

„Ako to, že je tu také svetlo? Nemalo by tu byť slnko?“

Spoza hory na svet vykuklo veselé slnko a celá krajina, ktorá bola ešte pred malou chvíľou nevýraznej bledej farby, teraz hrdo niesla zlatistý šat.

„To vážne?“ zvolala neveriacky Veve a spýtavo pozrela na staršiu sestru. Tá na moment zaváhala.

„Počkaj, vyskúšam niečo,“ zarehnila sa Viki a vzápätí už kráčali po mäkučkome modrom trávniku. „Vieš, čo to znamená?“

Veve prikývla. „To my tvoríme tento svet. My rozhodujeme o tom, aký bude...“ stíchla a usmiala sa.

Naokolo začali vyrastať kvety rozličných farieb a vôní, niektoré väčšie, iné menšie, s listami v tvare srdiečok i bez nich. Veve si spomenula na časy, keď mala rada výtvarnú a „maľovala“ krajinu, čo jej fantázia stáčila. Odrazu Veve uvidela huňatého hnedého psíka, ktorý veselo brechal a občas jej olízal ruku.

„To ty?“ žmurkla na Viki a tá sa nahlas zasmiala a prikývla. Dievčatá kráčali farbou i vôňami, kde-tu znenazdajky pribudol mocný košatý strom či černicový ker, z ktorého si rovno trhali a vkladali do úst zrelé plody.

„Mňam a ešte jahodyyy,“ zaštebotala Veve a už aj zbierala sladučké dobroty. Odvšadiaľ bolo počuť štebot vtáčikov a dievčatá celkom zabudli, že sa ešte pred chvíľou túlili kdesi v tme a strachu z neznámeho. Ako tak kráčali, poskakovali a krmili sa lesnými plodmi, ktoré si privoľávali do svojho sveta, zastala im cestu stará známa hora. Bola vysoká a rozľahlá.

Viki zatvorila oči, čím dala jasne najavo, že po niečom veľmi túži. Keď oči opäť otvorila, vyzerala sklamané.

„Čo je? Nejaký problém?“ spýtala sa Veve.

Viki hodnú chvíľu zamyslene pozorovala horu. Napokon len ticho zašepkala:

„Tá hora... trochu mi sem nepasovala. Je taká strašidelná, tak som ju chcela nechať zmiznúť, ale ona nič. Veve, musíme si dávať veľký pozor

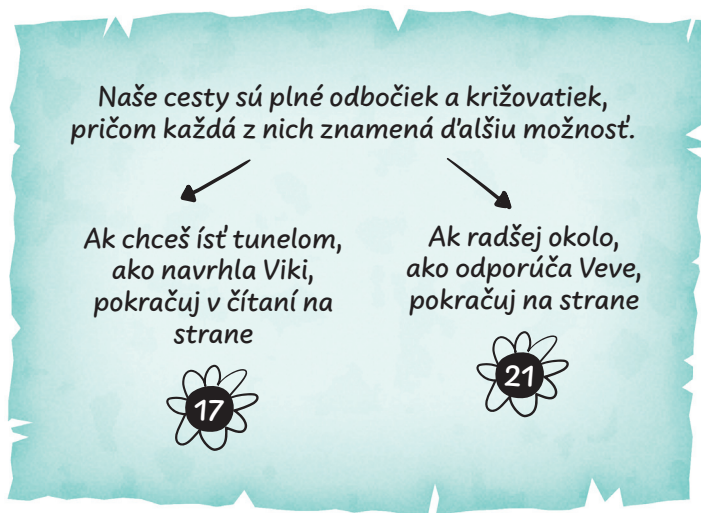
na to, čo si budeme želať, lebo čokoľvek do tohto sveta prinesieme, ostane tu s nami.“

Veve sa zatvárala dospelo a vážne prikývla na znak, že rozumie a bude opatrná.

„Tak, Viki, čo teraz? Ideme okolo alebo skúsime prejsť cez ňu?“ Skôr, ako Viki odpovedala, zbadala Veve na úpätí hory tunel.

„Je to totálne nekonečné horisko, kým by sme ju obišli, zošedivíme. Poďme cez ňu! Už som urobila aj priechod,“ ukázala Viki prstom na dieru presne oproti nim. Veve pozrela na jednu stranu, na druhú stranu a potom do tunela. Bol však taký strašidelný, až ju striaslo.

„Počkaj, Viki, to nemyslíš vážne. Ty tam chceš vážne vliezť? Brrr, ani náhodou. Poďme radšej okolo.“

Padlý čert

(podľa Veve)

Viki sa nervózne rozhliadla, ale okrem siluety svojej sestry, ktorá čupela hneď vedľa nej, nevidela celkom nič.

„A čo ak sa nič nestane najbližšiu hodinu? Alebo aj dve? Ako dlho tu chceš čakať? Pod', musíme čo najskôr zistiť, čo má toto všetko znamenať!“ zahlásila rozhodne Viki a naoko začala vstávať. Veve zostala čupieť, ba ešte viac sa prikrčila a tichučkým hlasom navrhla:

„Narátajme do tritisícšesťsto a keď všetko ostane ako teraz, pôjdeme.“

„Do tritisícšesťsto? To je čo za blbosť?“ protestovala Viki, ktorú na jednej strane hnevalo, že má počúvať mladšiu sestru, avšak na strane druhej jej trochu odľahlo, keď si uvedomila, že ani jej sa nechce teraz trepať niekde tou hnusnou tmou.

„Tritisícšesťsto je pri pomalom počítaní asi hodina. Pýtala si sa, koľko tu budeme čakať a máš pravdu, bude lepšie, ak si to dopredu jasne určíme. Ak človek vie, ako dlho má niekde zostať, pomôže mu to trpezlivo vyčkať, kým nadíde čas odísť a tiež odísť bez zaváhania, keď čas vyprší.“

Viki uznanlivo prikývla, čo Veve, samozrejme, pre všadeprítomnú tmu nemohla vidieť a sadla si vedľa sestry tak, že sa navzájom o seba opierali.

Veve začala rátať: „Jeden, dva, tri, štyri, päť, šesť, sedem, osem... tritisícpäťstodeväťdesiatdeväť, tritisícšesťsto...“ Pri nohách, ktoré mala Viki natiahnuté rovno pred sebou, zasvietil prvý klinček a o pár centimetrov ďalší a ďalší, išlo to, ako keď máte postavenú dráhu z kociek domina a jemne postrčíte prvú z nich. Obe dievčatá s neskrývaným údivom

a tiež otvorenými ústami pozorovali vysvietenú klinčekovú cestičku, ktorá už po pár sekundách viedla niekam ďaleko do nekonečnej tmy. Veve víťazoslávne zaveršovala:

„Nech sa páči, sestrička, tu je naša klinčeková cestička.“

Ohromená a zároveň vytešená Viki svižne vyskočila a podala ruku mladšej sestre, aby jej pomohla vstať.

„Pod', ty básnik, radšej sa poponáhľajme, kým sa cesta zas nestratí, lebo v našej situácii nie je väčšej pochabosti, ako premárniť príležitosť.“

Veve vyskočila, schytila radostne Viki za ruku a obe dievčatá rezko vykročili po znovuobjavenej ceste. Cesta sa klukatila, tu sa náhle zvrtila vpravo a hneď zas doľava, sťaby s nimi hrala nejakú hru a do toho im veselo spievala a štebotala: „Len pod'ťe a zabávajte sa, život je predsa krásne DOBROdružstvo.“ A dievčatá si to riadne užívali, občas dokonca poskočili či pobehli.

„Si to,“ zvolala Viki, ťapla Veve po pleci a začala pred ňou utekať. Veve sa za ňou rozbehla, čochvíľa staršiu sestru dobehla a vrátila jej to.

„Si to!“ Teraz zasa utekala Veve a Viki ju skúšala chytiť. Ako tak šantili, Veve v snahe vyhnúť sa ďalšiemu ťapnutiu uskočila z cesty a začala padať do hrozitánskej tmy.

„Vikiii, pomóóóc,“ revala kotúlajúc sa čoraz väčšou rýchlosťou dolu z obrovského kopca. Viki zatiaľ na kraji cestičky hľadala čokoľvek, čo by jej mohlo poslúžiť ako lano, lenže nič také tu nebolo, a tak si len bezmocne sadla na kraj cesty.

„Veveee,“ kričala do tmy na mieste, kde videla svoju sestru poslednýkrát a slzy jej tiekli prúdom.

„Prečo plačeš?“ začula spoza chrbta vlúdny hlas. Keď sa bleskurýchle otočila, strnula hrôzou. Stál pred ňou čert. Bol vysoký, chlpatý, miesto chodidiel kopytá, na rukách pazúry a na hlave, ako inak, rohy. Oči mu svietili do tmy červeno zlatistými svetielkami a ožarovali jeho vysunuté líčne kosti i obrovitánsky nos.

„Prečo plačeš?“ zopakoval čert.

„Moja sestra Veve,“ zavzlykala a potom dodala, „spadla do tmy.“ Znovu sa rozplakala. Čert v okamihu veľmi zvážnel, hľadel spýtavo na Viki a ona len ukázala. „Tam.“ Sotva to urobila, čert skočil do tmy.

„Vikiii, pomóóóc,“ ešte stále volala Veve, keď v tom ucítila pevné objatie mocných rúk a tiež nie veľmi lichotivú vôňu. V tme nič nevidela, len začula celkom prívetivý hlas:

„Už je dobre, Veve. Tvoja sestra ťa čaká hore, o chvíľu ju tam opäť streneš.

„Ďakujem,“ hlesla a vysilená z toľkého kriku a strachu len tak voľne a odovzdane ležala v náručí záchrancu.

„Vitaj späť vo svetle, Veve,“ zanôtil veselý hlas. Veve otvorila oči a uvidela svoju uplakanú a súčasne usmievajúcu sa sestru a ...

„Viki, čeeert!“ zvolala a v tej chvíli stratila od strachu vedomie. Keď prišla k sebe, ležala v náručí svojej sestry, ktorá ju hladila po tvári a po vlasoch, kým oproti nim sedel čert.

„Ste mi dali zabráť, baby pohláznené, viete, aké je nebezpečné spadnúť do temnoty? Mnohí do temnoty spadnú, no len málokto sa z nej vráti,“ povedal vážne a stíchol.

„Ale ty si...“ Viki to pomenovanie ostalo zaseknuté v hrdle.

„Áno, som čert. Aby som bol presnejší, padlý čert.“

„Padlý čert? To je čo za hlúposť?“ pridala sa do rozhovoru Veve, ktorá nadobúdala vedomie len celkom pomaly.

„To je čert, ktorý prestane konať zlo, lebo mu už nedáva zmysel. Ako čert totálne zlyhal, padol na morálne dno pekla, a preto je z pekla vyhnaný. Nie každé zlo navždy ostane zlom a nie každé dobro dobrom. Všetko sa môže meniť v nekonečnom čase a priestore a nič nie je večné. Dobro ani zlo... Ak chcete, môžem ísť chvíľu s vami a pomôcť vám na vašej ceste. A ak nechcete, tak s vami ísť nemôžem, keďže sloboda

je na prvom mieste a pomoc, ktorá nie je žiadaná, sa môže ľahko zme-
niť na príťaž.“

Viki spýtavo žmurkla na mladšiu sestru.

„Podme radšej samy. Aj keď mi zachránil život, mám z neho strach,“
zašepkala Veve.

„Čo si Pipi? Keby nám chcel ublížiť, už dávno by to urobil. Poprosme
ho, aby nás sprevádzal a pomohol nám v tejto čudnej krajine,“ zaprotes-
tovala Viki.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek
a každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak chceš ďalej putovať
v spoločnosti padlého
čerta, ako navrhla Viki,
pokračuj na strane*

24

*Ak majú ísť
dievčatá vo dvojici,
ako si myslí Veve,
pokračuj na strane*

28

Hra tieňov

(podľa Viki)

Hľadiac do tunela striaslo Viki rovnako ako pred chvíľou Veve, no po niekoľkosekundovom zamyslení rozžiaril jej tvár široký úsmev. V tunele sa začalo rozvidnievať až do úplného svetla, to však zďaleka nebolo všetko: zem pokryla čerstvo vyrastená tráva plná všakovakých kvetov, presne tých, ktoré ich sprevádzali na ceste planinou. Veve sa dokonca zazdalo, že z tunela počuje aj veselé švitorenie vtáčikov a cíti sviežo povievajúci vetrík. Tunel teraz vyzeral priateľsky a nič v ňom nepripomínalo hrôzu, ktorú ešte pred chvíľou núkal obom dievčatám.

„Lepšie?“ spýtala sa Viki, vzala sestru za ruku a vykročila k tunelu. Veve sa už nebránila, predsa len, nejako ďalej pokračovať museli a tento nový tunel mal so svojím hrôzostrašným predchodcom len pramálo spoločného. Tesne pred vchodom si sestry vymenili priateľské pohľady a vkročili dnu.

Tunel bol dlhý a rovný, so stenami hladkými sťa sklo, strop sotva meter osemdesiat od zeme, takže keď Viki natiahla ruky, poľahky ho mohla ohmatať. „Zvráskavený ako tvár starého človeka...“ pomyslela si, keď jej prsty prešli po povrchu stropu, „pôsobí to ako ľudské vrásky...“ Strop jej pod rukami zmäkol a presvetlil sa. Teraz pripomínal vráskavú tvár ešte väčšmi. Viki inštinktívne odtiahla ruku, prisahala by, že miesto, kde hľadila dlaňou strop, bolo skutočnou ľudskou kožou.

„Pod!“ schytila Veve za ruku a rýchlym krokom, ktorý sa chvíľami podobal skôr na beh, pokračovali v ceste.

Veve zbadala tieň, ktorý vrhali ich siluety spojené do jedného obrovského monštra. Malo štyri nohy, štyri ruky a k tomu ešte dve hlavy s vejúcou hrivou.

„Monštrum!“ vystrašene zvolala, neuvedomujúc si, že obraz vznikol spojením ich vlastných tieňov. Trvalo to len chvíľu, tieň sa začal plniť, akoby niekto začal nafukovať kresbu a tá nadobudla hĺbku a trojrozmernosť. Ani sa nenazdali a hľadeli zoči-voči veľkému čiernemu monštru, zbesilo mávajúcemu štyrmi rukami a dupotajúcemu štyrmi nohami. Monštrum bolo niekoľkokrát väčšie ako dievčatá. Pôsobilo ako veľká atramentová škvrna, okrem množstva rúk a nôh malo telo s mnohými výbežkami pripomínajúcimi telo dikobraza.

„Beeež!“ zvýskla Viki, schmatla Veve za ruku a obe sa ozlomkrky rozbehli hlbšie do tunela. Monštrum im bolo neustále v päťách, keď spomalili, aj ono spomalilo, keď pridali, bez zaváhania pridalo spolu s nimi.

„Musíme niečo vymyslieť,“ dychčala Viki.

„Sa ti povie, ale čo?“ sotva popadala dych Veve.

„Ty si ho stvorila, ty vymysli!“ odsekla Viki, ktorú občas riadne šťvalo, že musí sestru ťahať z problémov.

„Tieňový farebný ochranca protimonštruózny,“ zvolala Veve a pred očami im vyrástol usmievavý pestrofarebný tieň, mäkký a priateľský. Vyzeral ako obláčik plný jemných záhybov, v ktorých by jeden našiel všetky farby dúhy. Lahučko a veselo vyplnil priestor medzi dievčatami a monštrum, ktoré začal štekliť a škrabkať za ušami oboch hláv i na zátylkoch.

Hrozivé monštrum, ktoré ešte pred chvíľou naháňalo neskutočný strach, zmizlo a miesto neho dievčatá pozorovali tancujúcu horu pripomínajúcu prerastené hravé psíča vo chvíľach neopísateľnej radosti.

„Zvláštne, to isté monštrum, ktoré ma predtým desilo k smrti, mi teraz príde srandovné, skoro až milé,“ zašepkala Viki.

„To vďaka môjmu špeci protimonštruóznemu ochrancovi, ktorý premenil neznáme čudo na čudo známe. Mnohokrát sa bojíme len preto, že na druhej strane je niečo neznáme, niečo, čomu nerozumieme. Keď sa monštrum začalo správať ako šteniatko, stalo sa pre nás bezpečným spoločníkom, lebo hravé šteniatko je pre človeka všetkým možným, len nie nebezpečným. Počuj, čo keby sme si monštrum vzali so sebou?“ nadhodila Veve.

„Ti šibe? Keď ho tak parádne ten tvoj antimonštrátor zabavil? Ešte pred chvíľou nám išlo po krku a teraz by sme ho mali vziať so sebou?!? Ani náhodou, na to pekne krásne zabudni!“ razantne odmietla Viki, ktorej ešte stále od strachu a úľaku tancovalo srdce v krku.

„Nie je to žiaden antimonštrátor, ale tieňový farebný ochranca protimonštruózny a teraz už je aj monštrum v pohode. Pozri, aké je pojašené, veď je totálne zlatučké... Viki, vezmime si ho,“ prosila Veve.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak chceš ísť ďalej
bez polepšeného
monštra, ako navrhla
Viki, pokračuj v čítaní
na strane*

31

*Ak si myslíš, že
dievčatá majú vziať
monštrum so sebou,
ako prosila Veve,
pokračuj na strane*

34

Ostrov pokladov/piráťov

(podľa Veve)

Viki sa hľadiac do tunela striasla rovnako ako pred chvíľou Veve. Ešte chvíľu zvažovala, kým prikývla:

„Máš pravdu, vyzerá to tam hnusne, skúsme to naokolo.“

Cesta bola nekonečná, po pravej strane mali rozkvitnutú lúku, po ľavej čnela hora. Tmavá a nepriateľská.

„Keby tu boli Vianoce, vypýtala by som si od Ježiška koňa. Alebo radšej dvoch, nech máme každá svojho,“ zahlaholila Veve. V tej chvíli vyrástla pred dievčatami krásna vyzdobená jedlička s farebnými svetlúškami v tvare domčekov, presne takými, aké poznali dievčatá z domu.

„To ty?“ zašepkala Veve. Viki len žmurkla a ukázala na koníky, ktoré obhrýzali trávku pod vianočným stromčekom. Jeden z nich bol biely s kratšou šibalskou hrivou a chvostom takmer po zem. Druhý čierny, dôstojný, hriva i chvost upravené podľa najnovších konských kaderníckych predpisov. Len biely fliačik pod ľavým okom prezrádzal, že aj on dokáže občas pojašene uletieť.

„Smiem ťa pozvať na koňa, sestrička? Ohó, ešte počkaj!“ Viki žmurkla a oba kone mali pohodlné sedlá.

„Môžem si vziať toho Šibala? Vyzerá, že by sme si mohli rozumieť a tiež, ako pozerám na jeho zostrih, tuším si ho budem musieť vziať do parády,“ zarehnila sa Veve a kôň nervózne zaerdžal.

„Jasné, je tvoj,“ zvolala Viki a žmurkla na Bielka. Obe vysadli a pokračovali v ceste. Najprv si jazdu riadne užívali, krok, klus, cval, skok...

„Skúsme aj prekážku,“ uvideli pred sebou nízku zátarasu, ktorú poľahky preskočili.

„A čo väčšiu...“ Aj tú zdolali bez problémov.

„Neskúsime aj vodnú prekážku?“ zaštebotala Veve a Šibal prisvedčil mohutným odfrknutím. Cestu im skrížila tenká vodná stužka, hádam meter široká a hlboká tak po členky. Voda v nej bola prieszračná a fujazdila veľkou rýchlosťou.

„Toto má byť voda? Ved' tú môj Bielko prekročí! Ja chcem poriadnu vodu...“ posledné slovo Viki nestihla dopovedať, pretože rýchly prúd vody ich začal unášať.

„Tuším tej vody pribúda,“ kričala Veve z plných pľúc. „Musíme niečo spraviť, môj Šibal to už dlho nevydrží, ved' pod nami je vody viac než v mori!“

„Velikánska loood!“ zveskla s vypätím všetkých síl Viki. Dievčatá boli razom na palube, ktorá sa hojdala zo strany na stranu.

„Vraj toto je malá voda, treba väčšiu! Si normálna? Nechýbalo veľa a boli by sme skončili na dne! Som mokrá ako myš. A vôbec, čo chceš teraz robiť? Ako dlho vydrží loď, keď vody neustále pribúda?“ Veve mala slzy na krajíčku.

„Prestaň blbnúť, vymyslíme ostrov a bude. Palmy, pláž...“ začala opatrne Viki.

„... A farebné papagáje a kokosové orechy,“ dodala Veve.

„Okolo voda bez žralokov a medúz a na ostrove pitná voda,“ vraví Viki.

„A čo poklad pirátov?“

„Veve, to čo si spravila!“

Na obzore sa zjavil čarokrásny ostrov s palmami, zlatistou plážou i prieszračným morom navôkol. Dievčatá stáli v nemom úžase a uprene hľadeli na ostrov, keď Veve kútikom oka zazrela pohyb.

„Viki, piráti!“ A skutočne, neďaleko od dievčat sa na vlnách hojďalo plavidlo označené pirátskou vlajkou. Bola to krásna drevená loď

s obrovskou kajutou a visutým kapitánským mostíkom. Po bokoch dva rady starostlivo usporiadaných otvorov, z ktorých trčali pripravené delá. Viki striaslo.

„Jemenku, Veve, kedy pochopíš, že každý dar, ktorý tu dostaneme v podobe splneného želania, môže byť pre nás prekliatím!“ podotkla podráždene Viki. Skôr, než stihla pokračovať, sestra jej skočila do reči:

„Ja len neviem, či si pamätáš, že do tej šlamastiky s vodou si nás dostala ty, Vikuš!“ Obe zmĺkli.

„Dobre, kašlime na to. Nie je dôležité, kto za čo môže. Jedinou otázkou ostáva, čo spravíme teraz. Navrhujem oboplávať ostrov. Skúsme uniknúť pirátom po mori.“

Veve si zatukala na čelo: „Viki, pred nami je ostrov snov, na ktorom sa schováme a po pár dňoch, keď piráti nebudú dávať pozor, nenápadne vyplávame. Ujst' teraz, keď o nás vedia, je nemožné! Pozri na ich loď. S ňou nás dobehnú raz-dva. Rozhodne poďme na ostrov a potom sa uvidí!“

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak sa chceš pokúsiť
uniknúť hneď
a zaraz po mori
podľa Viki, pokračuj
v čítaní na strane*

38

*Ak je podľa teba
lepším riešením
ukryť sa na ostrove
a počkať, ako
navrhla Veve,
pokračuj na strane*

42

Čert či somár?

(podľa Viki)

Veve si čerta skúmavo poobzerala a po chvíľke uvažovania prikývla.

„Tak teda dobre, asi bude naozaj lepšie, ak pôjdeš s nami. Aké je tvoje ctené meno, spanilý čert?“ Čert ironickému prívlastku „spanilý“ nevenoval pozornosť, hrdo sa vzpriamil, nasledoval mierny úklon:

„Folin, k vašim službám, dámy.“ Pri slove „dámy“, ktorému pridal rovnakú dávku irónie ako pred chvíľou Veve, žmurkol na Viki a v širokom úsmeve odhalil krivé a pokazené zuby. Viki zhnusene odvrátila tvár. Čert si to všimol a pustil sa do hrozitánskeho plaču. Dievčatá naňho nechápavo hľadeli a čakali. Keď už im čakanie prišlo fakt nekonečné, spravila Veve opatrne krok vpred a pohľadila čerta po hlave.

„Čo reveš? Čo sa ti stalo?“

Čert plakal ďalej, z očí mu tiekli najväčšie a najčistejšie slzy, aké dievčatá doposiaľ v živote videli. Teraz aj Viki pristúpila bližšie a priateľsky potľapkala čerta po pleciach:

„Nerev, veď ti nikto nič nerobí!“

Čert o poznanie menej vzlykal, slzy mu však tiekli stále rovnako.

„Nooo, už je dobre,“ chlácholila ho Veve a stále ho hladkala na hlave medzi roškami.

„Povieš mi už konečne, prečo tak plačeš?“ zmierlivo oslovila Folina Viki.

„Videl som, ako ťa striaslo pri pohľade na moje zuby, viem, že som ti odporný,“ posledné slová už ani nedokončil a opäť ho bralo do revu.

„Prestaň,“ zahriakla ho Viki, „vôbec mi nie si odporný, len ma tie tvoje pahýliky (zámerne použila zdobneninu, aby Folina opäť nerozplakala) skrátka trochu prekvapili. Ale keď ťa to upokojí, môj ocko má veľmi podobné.“

Veve s úsmevom prisvedčila a čert teraz prestal plakať a už len chvíľkami potáhoval.

„Viete, pre peklo som príliš dobrý, milý a pomáham ľuďom a pre nebo...“

„Pre nebo si zas dobrý primálo, vidia v tebe čerta, ako by sa s nimi taký niktoš mohol rovnať? Dobre vravím?“ dokončila svoj náhly vstup do rozhovoru Veve.

„Áno, presne! Nikam nepatrím. Som naničhodný nikto...“ Folinovi opäť začalo trhať kútikom úst a už-už opäť plakal, keď ho Veve rázne zahriakla:

„Ty že si nikto? Ty, ktorý si ma zachránil pred temnotou? Ty, ktorý si nám so sestrou ponúkol pomoc a sprevádzanie niečím, čo by sa jeden ani len neodvážil nazvať krajinou? Ty že si nikto? Si somár, ak si to myslíš. A riadny!“

Ku koncu Veve temer kričala a vyzerala, že ju odovzdanosť čerta Folina poriadne naštvála. Folin vypúľil oči a s otvorenými ústami plnými křivých a žltých zubov teraz hľadel na Veve ako mucha puk. Nastalo dlhé ticho, v ktorom nik z trojice nenachádzal slová. Napokon sa ozval Folin:

„Ja nie som somár, ale čert. Padlý čert, ktorý chce robiť dobro.“ Keď dopovedal, na tvári sa mu rozlial ten najmilší úsmev, aký kedy človek mohol vidieť na čertoch či anjeloch.

„Takto sa mi páčiš,“ zahlaholila Veve a zvažnela. „Ale ako sa ti odvdáčim? Ako ti to vrátim? Ved' my sme tu celkom stratené a šanca, že ti budem v tvojom svete akokoľvek prospešná, je tak malá...“ Folin na ňu žmurkol.

„Pozri, mne nemusíš nič vracať. Ak sa dobro vždy len vráti tomu, od koho prišlo, príbeh sa uzatvára a dobro nemá možnosť šíriť sa svetom ďalej. Pomôž radšej akémukoľvek človeku, ehm, alebo čertovi, ktorý to

bude potrebovať a budeme vyrovnaní. Mimochodom, mne si pomohla až-až, keď som si vďaka tebe uvedomil, kým som. Čo viac by si jeden padlý čert, ktorý nepatrí nikam a nik ho nechce, mohol priať? Pomohla si mi nájsť svoje miesto a zmysel môjho bytia vo chvíľach, keď ma všetci ostatní odmietali pre moju inakosť.“ Folin sa vzpriamili:

„Dámy, váš sprievodca je pripravený! Kam to bude?“ Baby na seba prekvapene pozreli a mlčali. „Ak mi nepoviete, kam máte namierené, ako vás mám sprevádzať? Veď bez cieľa nieto správnej cesty, alebo inak, kým človek či čert nemá cieľ, všetky cesty sú tie správne. Takže kam?“

„Domov,“ zašepkala Viki, „veď sme tu len nejakým nedopatrením a za tú chvíľu, čo tu pobehujeme, sme zablúdili a veľa nechýbalo a Veve by skončila v temnote... Chceme ísť domov.“

„Domov? Viki, prestaň, veď sme sa tu ešte ani neohriali a teraz, keď máme takéhoto parádneho sprievodcu,“ žmurkla na Folina a ten v tej chvíli podrástol aspoň o dvadsať centimetrov, „niet sa čoho báť. Poďme za ďalším DOBROdružstvom, prosím.“

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak sa chceš
vrátiť domov,
ako navrhla Viki,
pokračuj v čítaní
na strane*

46

*Ak ťa láka túlať sa
týmto čudným
svetom (je to svet?)
podobne ako Veve,
pokračuj na strane*

50

Zakliaty Ferdinand

(podľa Veve)

„Nie, nie som Pipi a nie, nechcem ďalej kráčať s veľkým a chlpatým čertom. Ako som povedala, mám z neho strach, čomu na tom, pre pána kráľa, nerozumieš?!“ Veve znela presvedčivo, bolo jasné, že neustúpi a keď je raz nad slnko jasnejšie, že jeden neustúpi, musí ustúpiť druhý. Viki prikývla.

„Dobre, tak už nehundri, bude po tvojom,“ povedala a otočila sa k padlému čertovi. „Počul si. Veve má z teba strach, tak to nie je dobrý nápad, lebo strach stojí za mnohými našimi zlyhaniami a to posledné, čo v tejto chúlостivej situácii potrebujeme, je, aby niektorá z nás dvoch vyviedla dajakú hlúposť.“ Čert posmutnel.

„Rozumiem, máte pravdu, za týchto okolností by naša spoločná cesta mohla znamenať priveľké riziko. Je čas rozlúčky...“

„Ešte mi povedz, aké je tvoje ctené meno, čertisko padnuté?“ zavtipkovala Viki, aby čerta trochu rozveselila.

„Som Folin,“ povedal čert potichu. Na moment si premeral obe dievčatá tým najsmutnejším pohľadom na svete a potom zmizol, akoby sa pod zem prepadol alebo vyparil do oblakov.

„Sa mi ulavilo,“ zahlásila Veve.

„Hm, mne nie, pôsobil ako fajn chlapík,“ nesúhlasila Viki, „ale už je to jedno, keď raz človek spraví rozhodnutie, ktoré nejde vrátiť, darmo sa vracáť k tomu, čo by bolo keby. Treba kráčať ďalej. Takže, kadiaľ teraz, sestrička?“

Veve, známa svojím orientačným nezmyslom, bola otázkou sestry zaskočená. Aby sa nepovedalo, navrhla prvú vec, ktorá jej napadla:

„Hm, poďme ďalej popri klinčekových lampášikoch. Hádam nás dove-
dú niekam, kde to spoznáme.“

Vykročili. Lampášiky lemujúce cestu veselo svietili, chvíľami dievča-
tá išli do kopca, inokedy z kopca, cesta však bola pekne upravená a krá-
čalo sa po nej veľmi ľahko.

„Aha, papek,“ zvolala Viki, ktorá v šere osvetlenej cestičky rozoznala
nerovnosť a po dlhej monotónnosti ju zmena potešila. Nerovnosť vsta-
la a zahlásila:

„Ja a papek? Mladá dáma, toto akoby som ani nepočul.“ Viki si pre-
trela oči. Stála pred ňou malá postava mládenčeka, ktorý bol ustrojený
ako súťažiaci zo Superstar. Hnedé polodlhé ulízané vlasy mu padali do
modrých očiek a celkom zakrývali uši. Oblečené mal priliehavé
krikľavočervené tričko a široké bledomodré nohavice.
Na nohách čižmičky.

„Fuuuha, ty si kto?“ zvolala prekvapená Viki.

„Ja? Ja som žabiak Ferdinand. A som zakliaty.“

„Si zakliaty? Veď ja vidím pred sebou postavičku ako
lusk, teda, taký maličký lúštik, a nie žabu! Tak čo to vra-
víš?“ Viki pokrútila hlavou a zaťukala si na čelo.

„Vravím ti, že som žabiak a zlá Lotraňa, čarodejnica
z konca sveta, ma zakliala a spravila zo mňa človečika. Po-
čuj, zvedavka, nechcela by si ma tak trochu odkliať?“

Viki odstúpila, akoby tušila, čo príde.

„Prestaň, veď o nič nejde, stačí ma pobožkať a bude to!“
Viki spravila ďalší krok späť.

„Si normálna? Veď ťa nežiadam o ruku, len o jeden bozk...“

Veve, ktorá to už nemohla počúvať, vyštartovala spoza
Viki ako blesk, schmatla chlápätko a uštedrila mu pusu,
akú svet nevidel. Miesto, kde stáli, zažiarilo a Veve na-
miesto chlápätko držala v rukách... žabu.

„Fíha, teba som si ani nevšimol, fešanda,“ žmurkol Ferdinand na Veve, ktorá ho v okamihu pustila na zem a začala si utierať ruky do ufúľaných šiat.

Žabiak Ferdinand mal vypúlené oči a v nich iskru, ktorá isto privádzala do rozpakov nejednu žabiu slečinku, ústa vykrojené do širokého úprimného úsmevu a farbu zelenšiu než najzelenšie futbalové ihrisko.

„Ako prejav vďaky vás pozývam do môjho žabieho kráľovstva. Verte, že viem byť štedrý! Pohostím vás tými najvyberanejšími pochúťkami sveta a na znak mojej vďaky vám darujem predmet, ktorý má silu, o akej sa vám ani nesníva!“ Žabiak hrdo vypol hrud' a zakríkal najhlasnejšie, ako dokázal.

„Jasné, veď si zaslúžime!“ zvolala Veve, ktorá si ešte stále podvedome utierala dávno suché ruky. „A aký je to dar?“ zvedavo mrkla na žabiaka.

„To vám teraz nemôžem prezradiť, krrr. Tak idete?“

„Ani náhodou,“ zavrčala Viki.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak chceš pozvanie
žabiaka Ferdinanda
odmietnuť, ako
presadzovala Viki,
pokračuj na strane*

*Ak chceš pozvanie
prijať, ako
navrhla Veve,
pokračuj na
strane*

Prdiace víly

(podľa Viki)

Viki dôrazne pokrútila hlavou: „Nie!“ V tom „nie“ bolo povedané všetko a bolo nad slnko jasnejšie, že tu už nik nič nezmôže. Veve zamávala monštru i farebnému ochrancovi a hlesla:

„Podme teda.“

Vykročili. Ako tak cupkali po mäkkej sýtozelenej trávici, nohy im šuchotali a Viki, ktorej jemný zvuk v mysli vyvolal predstavu tancujúcich víl, na chvíľku prižmúrila oči.

„Jéj, Viki, to ty?“ zvéskla Veve od radosti, keď kúsok pred nimi odrazu tancovala skupinka éterických bytostí, ktoré sa počas tanca doslova vznášali. Mali na sebe hebké biele šatočky a tiež závoje. Na nôžkach bledulinké črievičky, trblietajúce sa rosou. Spod závojov im odvážne viali dlhé zlatisté vlasy, ktoré sa div neposplietali navzájom.

„Tie sú krásne. Viki, to si vymyslela parádne! Podme si s nimi zatancovať!“ zvolala Veve a nečakajúc na odpoveď, utekala rovno do stredu medzi ne. Dve najbližšie víly ju vzali za ruku, každá z jednej strany a už sa vznášala spolu s nimi. Ani Viki dlho neotálala a priskočila k tancujúcemu kľbku, aby doň vzápätí vhupla a krútila sa, a výskala, a šalela, a písкала.

„To je supeer!“ zvolala Viki a urobila s najbližšou vílou lадný obrat okolo jej pravého ramena. Veve spravila ten istý obrat, ale zrkadlovo obrátený a vyčarila smerom k Viki malú poklonu. Keď už ani jedna nevládali, odľukujúc polihovali kúsok od víl v tráve a pozorovali ich neutíčajúcu energiu pretavenú do veselého tanca.

„Ako to môžu tak dlho vydržať? Ved' tancujú dobré dve hodiny!“ zamyslene konštatovala Viki a zrak nie a nie odtrhnúť od tancujúcich krásavíc. Veve sa zatvárala ako univerzitný profesor Lechta a spustila monotónnu prednášku:

„Že ako? Ved' sú to víly, nie ľudia. Víla sa nikdy neunaví, víla nemusí odpočívať, víla nemusí jesť, spať, piť, víla si...“

„Si nikdy neprdne! To si chcela povedať? Na druhej strane, také prdiace víly nestretáva človek každý deň. To by som celkom brala!“ skočila Viki do odborného výkladu Veve a na tvári jej zažiaril úsmev od ucha k uchu.

„Počkaj, niečo počujem?“ teraz sa úsmev zmenil na úprimný srdečný smiech. Veve chvíľu váhala, či sa nemá uraziť, predsa len, ona tu seriózne uchopila tému víl a sestra takto. Lenže práve v tej chvíli sa ozvalo od jednej z víl jemnulinké prdnutie a to už nevydržala ani Veve. Obe sa rehnili na celé kolo. „Puk“ a ešte dva razy „puk“... To už boli baby na zemi a smiech im tak otriasal bránicami, až sa nestíhali pomedzi jeho výbuchy nadýchnuť. Keď už sa nevládali ani smiať, prišla Viki s návrhom:

„Mali by sme im pomôcť, ved' my sme ich dostali do tejto šlamastiky. Človek môže občas zažartovať, ba dokonca i čosi povyvádzať, avšak všetko s mierou. Ved' napokon, víly v takejto chúlостivej situácii by mohli obrátiť celý detský svet naruby, ak by ich tu niekto takto pristihol.“

„Sa ti povie, pomôcť, ale ako? Myslíš, že ich dokážeš prehovoriť, aby za neustáleho tanca užili čierne uhlie?“ uškrnula sa Veve.

„Nieee, to si v žiadnom prípade nemyslím, ale musí existovať riešenie. Vždy existuje riešenie, takže otázkou je, kto a kedy ho nájde.“ Obe zmĺkli. Víly ďalej tancovali a... ved' viete čo.

„Mám to!“ zvolala Viki. „Ja som teda pribrzdená, také jednoduché a mne to napadlo až teraz. Protipukací dážď a jeden dáždníček, prosím!“ zvolala a začalo pršať. Dievčatá ukryté pod dáždnikom pozorovali víly,

ktoré naďalej tancovali, no kde-tu im kvapka stiekla na pery a ony postupne pukali menej a menej, až tá patália celkom ustala.

„Uf, tak to bolo o chlp,“ zhodnotila Veve a pozrela na Viki. „Zvládla si to perfišne, ségra, pôjdeme?“

„Ale čo víly? Chceš ich nechať tancovať v mojom protipukacom daždi? Ved' už teraz sú celé premočené a to ani nehovorím o tom, že ak by sa toho dažďa fajnovo napil nám podobný obyčajný smrteľník, mohlo by mu to narobiť so zažívaním riadne trampoty. Veve, podľa mňa by sme mali na rozlúčku s vílami vyriešiť ten dážď.“

„Už sme sa tu zdržali dlho. Vílam dážď nevadí, sú to éterické bytosti a nik ďalší z nášho sveta sa sem nedostane. Nezdržujme sa,“ trvala na svojom Veve.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak si myslíš, že treba
pred odchodom
vyriešiť dážď,
ako navrhol Viki,
pokračuj na strane*

62

*Ak však chceš
vyraziť hneď
a zaraz, ako vraví
Veve, pokračuj
na strane*

65

veselá a smutná

(podľa Veve)

„Prosiím,“ zatiahla Veve ešte prosebnejšie než pred chvíľou. Viki pozrela na Veve, potom na monštrum, potom opäť na Veve.

„Mňa z teba porazí! Vieš, že ma dokážeš fakt štváť tým, aká si niekedy dotieravá?“ Veve mlčala. „Dobre, ale keď s ním budú problémy, budeš si to riešiť sama!“ Viki sa opäť nadýchla, aby ešte dodala, že už to vidí, ako bude musieť o niekoľko hodín skonštatovať: „Veď som ti to hovorila.“ Lenže skôr, než stihla čokoľvek dodať, Veve ju nadšene objala a zvolala:

„Ty si tá najsamlepšia sestra na svete!“

„Dobre, dobre, veď sa zas nič také nestalo, hlavne už poďme, nech tu nestvrdneme celý deň,“ zaznelo od Viki o poznanie priateľskejšie.

Vyrazili. Vpredu Viki a za ňou pračudesná trojica – Veve, monštrum a Farebný Ochranca (ďalej už len FO). Po chvíľke kráčania začalo byť Veve dlho a skúsila jemne štuchnúť FO. Na dotyk bol mäkký, rôsolovitý, trochu čľapkavý, nie však lepkavý. Okrem príjemného ovlaženia a osvieženia zaznamenala Veve náhle nepochopiteľné zlepšenie nálady. Na rozjasnenej tvári jej rozkvitol široký úsmev, oči sa jej zúžili do veselých prúžkov, ba i jemnulinké vrásky akoby zmenili tvar tak, aby celkový vzhľad tváre pôsobil šťastne. Ruka, ktorou Veve štuchla do FO, nadobudla všetky farby dúhy a keď na tú ruku hľadela, premkol ju neopísateľný pocit šťastia.